

det adskillige Afløsninger Sted, hvor Afgiften har været lidt højere. Imidlertid tror jeg, naar man ser paa disse frivillige Afløsninger, at de afgiver et godt Bevis paa, at det, der her er foreslaaet i dette Lovforslag, er fuldt ud forsvarligt. Jeg kan derfor under ingen Omstændigheder tilraade at vedtage et Ændringsforslag, som kræver en Afløsningssum, der er saa urimelig som den, her foreslaas, nemlig 14 Kr. 80 Øre pr. Tønde Byg.

Det tredje Ændringsforslag omhandler Afløsningssummen for Rekognitioner ved Ejerskifte. Dette Ændringsforslag er af mindre Betydning. Hvis det var kommet frem paa et tidligere Tidspunkt, hvor vi kunde have faaet Lejlighed til i Udvalget at drøfte Spørgsmaalet med den højtærede Landbrugsminister, og Landbrugsministeren havde stillet sig velvillig deroverfor, kunde vi være gaaet en Mellemvej og sagt 1,7 eller 1,75 i Stedet for som her foreslaaet 2 og, som Lovforslaget siger, $1\frac{1}{2}$. Vi vilde sikkert kunne være blevet enige om det Spørgsmaal, men paa det nuværende Tidspunkt vil jeg dog tilraade, at vi, ogsaa hvad dette Spørgsmaal angaar, bliver ved Lovforslagets Bestemmelser. Jeg anbefaler altsaa at stemme imod de tre foreliggende Ændringsforslag.

Knuth: I Anledning af de Udtalelser, den ærede Ordfører for Flertallet (Ole Hansen) fremsatte, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger.

Vi staar stadig paa det Standpunkt, at Staten ikke har nogen som helst Beføjelse til at gribe ind i private Kontraktforhold, og jeg forstaar ikke, at en Ordfører for et Parti, der saa væsentlig repræsenterer den besiddende Del af Samfundet, nogen Sinde kan give sit Minde til, at man slaar ind paa et ganske nyt System, hvorefter Staten kan gribe ind og forandre en hvilken som helst Salgskontrakt, der findes i dette Land. Kan Staten forandre Bestemmelserne om Arvefæsteafgifterne, kan den ogsaa forandre en hvilken som helst anden Bestemmelse i en Salgskontrakt, og jeg forstaar ikke, at nogen vil gaa med dertil. I hvert Fald vil det Mindretal, hvortil jeg slutter mig, ikke gaa med til at skabe et for vort Samfund sikkert skæbnesvangert Præcedens.

Den ærede Ordfører er jo renonce paa Grunde, det skal indrømmes, og dette tjener til Undskyldning for hans mangelfulde Forsvar derfor. Den ærede Ordfører kom

ikke alene i Dag, men ogsaa forleden Dag tilbage til at drage en Sammenligning mellem Tienderne og dette Forhold. Denne Sammenligning rammer imidlertid paa ingen Maade, da der her er Tale om et rent privatretligt Forhold, hvilket der ikke var ved Tienden. Men bortset herfra blev der den Gang, da Tienden blev afløst, i hvert Fald efter Datidens Kapitelstakst, ydet fuld Erstatning — noget andet er, at Forholdene siden har udviklet sig saaledes, at man ikke længere kan sige, at det, der den Gang var fuld Erstatning, vilde være fuld Erstatning nu.

Den ærede Ordfører var ogsaa højtpoppe, da han talte om den af os foreslaaede Afløsningssum. Ja, det er selvfølgelig ikke nogen ringe Afløsningssum, men det er jo ikke noget, som de private Ejere forlanger som Afløsning for deres eget Vedkommende. Nej, det er det, vi ønsker, at de Stiftelser og Institutioner skal have, hvis Svækkelse efter vor Mening vil være til største Skade for Samfundet. Vi ønsker, at de skal have fuld Erstatning. Og vil de Herrer holde paa, at de giver fuld Erstatning, mener jeg, at det er lige saa berettiget, naar vi skal tale om Priser i dette Øjeblik, at regne med Priserne nu, som naar de ærede Medlemmer vil regne med Priserne fra Halvfemserne, der var nede i 8 Kr. 30 Øre. Den Gang var der ingen, som talte om Afløsning, da var man glad over, at man fik saa lidt at svare. Nu er Priserne steget, og nu er det oven i Købet lettere at svare Afgifterne end den Gang, men ikke desto mindre søger man nu, da det er allerlettest, at faa meget for Varerne, at faa Afgifterne nedsat. Det er i Virkeligheden intet andet end, at man ønsker, at Staten skal hjælpe Arvefæsterne til at faa nedsat Byrder, som ikke paa nogen mulig Maade er trykkende, men just fordi de ikke er trykkende, er det heller ikke paakrævet at afløse dem. Det er da ogsaa kun en meget ringe Del af Arvefæsterne, der har underskrevet Adressen herom. I mit Sogn, hvor der er 6 Byer, er der fra de 4 Byer ikke en eneste, som har underskrevet Adressen, det tyder i hvert Fald ikke paa, at man i visse Egne er saa forhippet derpaa. Og naar man ikke er saa forhippet derpaa, har det sin naturlige Grund i, at Retsgrebet endnu ikke er saa forrykket, at man ikke ved, at den Underskrift, man har sat paa en Købekontrakt, er man fornuftigvis bundet ved. Der er kommet ikke een, men flere til mig og har sagt: Vi kan